weel katteti suur tek temma ülle sepärrast, et ta wägga haisis. Ja emäh — Issand jälle ukse ees!

"Minge! minge," wois emmand agga weel omma seltslasselle üttelda, "peitke surno kambri" — ning noormees agga weel kotast lähti joosta, kui teine jo kotta astus, ja emmand kohhe sure römoga ta wasto hüab: "wägga hea et tullite, sest öige praego kutsuti teid Rae-issandale werd laskma, kes surremisses on." — "Ma wottan agga ommad parremad riistad surno-kambrist," ütles issand, ärraehmatand keik nende sammumisest, ja pöris senna kamri minnema, kui emmand ette lüppas, ja omma seltslast, surno körwa tekki alla käskis puggeda; sest issand olli üksjord jo enne kahhe wahhel temma pärrast olnud. Se pugges ka kohhe senna, ning teine olli kann-na peäl järrel — wottis ommad noad kappist, ja tahtis jälle minna. Agga öige selle samma silmapilgo sees tulli kegi ütlema, et Rae-issand jo hinge heitnud. "Siis ma tahhan warsti sedda surnud lahti leigata," ütles welsker, ja käskis neid surno-tojaid kutsta.

"Oh, meie waesed!" loi emmand wärrisema. "Oh, ma waene!" wärrises noormees weel ennam. Sest ta selletas lähti tekki aukude nähha, mis tehti, kuida se welsker ommad noad seädis, omma kue seljast mahha wottis ja surnoleikamisse-üllekonna selga panni — ka ollid jo need surnotojad tulnud.

Agga kui ta hakkas wassako käega sedda tekki surno peält ärra korima — varremas käes nugga piddades — pistis noormees, kui tuul tekki alt minnema ja kaddus, keik mahha joostes mis ees olli, keikide eest ärra — naer agga süddames ja ei mitte meleparrandamisse nou. "Mis se olli?!" hüdis issand. Agga sedda ei oskand egga tahtnud ükski selletada.